

Γ ΔΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΦΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Σ νέχεια εκ του προηγουμένου)
'Εκτός αν από τη λύπη ή από τόν κόπο πεθάνω κι' εγώ

'Αλλοίμονο! Τό γνωρίζω, ό δρόμος είνε πολύς. 'Αλλά σ' άποχή μου περιστερό, μάτρυς του έρωτός μου, συγχώρησέ με γιά τόν άγώνα που θ' αναλάβης πρός χ'όριν μου 'Αγαπημένε μου, ή 'Ιρις μας δέν θά μπορούσ'η νά διανύσ'η περισσότερο από μια ή δύο λεύγες τήν ημέρα. Δέν με μέλλει άγαπητέ μου, και άν επρόκειτο σέ όλη μου τή ζωή νά σέ ζητώ... 'Ω! ναί, θά σέ ζητώ ός τή τελευταία μου πνοή

Λοιπόν, χωρίς νά βραδύνω, άναχωρώ αύτή ή σαιγιμή. 'Ωμολόγησα στήν ήγουμένη τά πάντα, εκτός από τό όνομά σου. 'Η γυναίκα αύτή είνε άγία, μου προσέφερε και σύντροφο, 'Αλλ' εγώ δέν εδέχθηκα, μονάχα τής ύποσχέθηκα ότι θά τής γράψω άν σέ εύρω. 'Αν όμως δέν λάβ'η γράμμα μου, θά σημαίν'η ότι άπέθανα τρελλή σέ καμιά γωνία ή κοντά σέ καμιά δ'χθη ποταμού.

Φεύγω έχοντας μιζή μου 'ίλες τής επιστολής, τής όποιες σου έγραψα, τής όποιες δέν έλαβες και τής όποιες ίσως δέν θέλεις λάβει ποτέ

'Αναχωρώ. Είνε τρίτη ώρα μετά μεσημβριάν και σήμερα θά φθάσω όπως έλπίζω στό Ριεμπεργάν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τήν νύχτα τής 7ης 'Ιουλίου.

'Εκείνη πρός 'Εκείνον.

Πρίν ξεκινήσω, πέρασα από τήν 'Εκκλησιά και γονάτισα στό θυσιαστήριο νά προσευχηθώ.

'Εφυγα από τήν 'Εκκλησία γεμάτη έλπίδα και δύναμη.

Δέν είναι αλήθεια, Θεέ μου, ότι όλ' αυτά είναι δοκιμασία; Δέν είναι αλήθεια, Θεέ μου, ότι ειριζόμ'αι στό τέλος του δρόμου μου, στό τέλος τών βασάνων μου;

Και σ', αγαπημένε μου, περίμενε με, έλπίζω σέ μια ημέρα νά έρω έλθει.

Σταμάτησα γιά μια στιγμή νά στηριχθώ στό παράθυρο που βλέπει πρός τό χωριό Βουσενάκ. Τό χωριό αυτό είναι πρός τόν δρόμο μου και θά περάσω από κεί, άν δέν πάρ'η άλλο δρόμο ή περιστέρα μας.

Κάποιος σκύλλος έσκουζε με πόνο, χωμένος ως φαίνεται στό μικρό δάσος που διέκριν'α πρός τ'ά δεξιά μου. Είπα μέσα μου πως άν ό σκύλλος αυτός πάψ'η νά σκουζ'η θά είναι καλός ολιανός και θά σέ εύρω.

'Ο σκύλλος έσώπασε!

Πόσο γίνεται κανείς δεισιδαίμων, όταν ύποφέρ'η, αγαπημένε μου Σ'ν τό γνωρίζεις γι'αυτί ύποφέρεις. 'Ω! εάν ήταν εύκολο νά έρθω σ' ένα δευτερόλεπτο σέ σένα, όπως ό άέρας, και ως έσβυνα άμα έφθ'να κοντά σου.

Άδριο, αγαπητέ μου, άδριο, έλπίζω νά σέ πλησιάσω περισσότερο.

ΕΠΙΣΤ. ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

9 'Ιουλίου

'Εκείνη πρ'ς 'Εκείνον

'Επαθήκα στό χωριό Σωλάν. Θεέ μου! τί καταιγίς ήταν αύτή; 'Η ραγδαία βροχή έπλημμύρισε τόν ποταμό Σαλά, ώστε δέν είνε εύκολο νά περάσ'η κανείς από κεί. Γιά νά τρεξώ νύχρω γέφυρα πρέπει νά χάσω δύο ημέρες.

Άδριο, καθώς με βεβαιούν οι

άνθρωποι του χωριού, θά μπορούσω νά εξακολουθήσω τό δρόμο μου. Τί δυστυχία! 'Εχασα μια μέρα, μια μέρα κατά τήν όποιάν σ'ό μ' έπεριμένεις...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΕΚΤΗ

'Ιουλίου 12 τό βράδυ

'Εκείνη πρός 'Εκείνον

'Ενας χωρικός μου έγινε όδηγός και πέρασα τό ποτάμι πάνω σ' ένα άλογο. Παρ' όλίγο νά μάς παρ'όρη, γι'αυτί τό ζώο δέν εύρεσε νά πατήσ'η. Σήκωσα τά μάτια μου στον ουρανό, έσταύρωσα τά χέρια στό στήθος μου και είπα:

'Αν πεθάνω, Θεέ μου, ξέρεις ότι πεθάνω γι' αυτόν!

Βλέπεις βμως, ότι θ' άνταμωθούμε, αγαπημένε μου, γι'αυτί δέν πέθανα...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

'Ιουλίου 15

'Εκείνη πρός 'Εκείνον,

Συνερίζω τό δρόμο μου περή,όδηγούμενη μόνο από τή περιστέρα μας. Τήν 13ην ήμουν στό Καστιλλίων. Τήν ημέρα αύτή έκοπίσσε πολύ τό δυστυχισμένο πουλί. 'Ελπεσε νά τό ληπθώ γι'αυτί έκάμαμε δρόμο 3 λευγών. Στής 14 διανύσαμεν μόνο μια λεύγα και σήμερα 15ην έφθάσα στό Σαινλαρ.

Είμαι βεβαία ότι βρισκόμ'αι στό δρόμο που έρχεται πρός εμένα, γι'αυτί ή περιστέρα δέν διαστάζει καθόλου και προχωρεί όλόγισα.

'Αλλά δυστυχώς ό χρόνος περνάει και σ' περιμένεις και σ' ίσως ν' άπελπίστηκες; και νά καθιερώθης...

'Ω αγαπημένε μου! Μή σπεύσ'η νά εκπληρώσ'η τήν καθήκονσ'η αύτή. Πίστευσε με, πίστευσε τήν 'Ισαβέλλα σου. Είχες άμφιβολία γι' αύτή μια μόνο στιγμή και ή άμφιβολία αύτή μ'ε έβλαψε και τούς δύο.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΟΓΔΩΗ

18 'Ιουλίου

'Εκείνη πρός 'Εκείνον

Τρεις σχεδόν ημέρες περιπλανώμ'αι και περιέρχομ'αι διάη και διαβαίνω ποτάμια.

Σου όμολογώ, αγαπητέ μου, ότι σί δύναμεις μου μ' έγκατέλειψαν θά πλαισίωσ'η κάτω από ένα δένδρο και θά παιθάνω άπελα σμένη. Πέρασαν τώρα έδωκα ημέρες από τόν ποτό που έφυγα και μόλις 15 ώς 18 λεύγες διέτρεξα, διάστημα που ή περιστέρα τό περνούσ'ει όλοτε σέ μια ώρα. Πές μου πως συμβαίνει, ώστε μ'ν μηδ'μηνή βελόνη μαγνητική νά γνωρίζ'η που είνε ή άρτζος, κι' εγώ. Ενώ σ'έπειτα ζωτανό, λογικό, νά μ'η ήξερω που είσαι σ':

'Ω! τό ξέρω καλά, Θεέ μου, άν θέλω νά τόν εύρω, μονάχα Σένα πρέπει νά παρακαλέσω.

Θεέ μου! ληψήσου με, όδήγησέ με, διεύθυνέ με στό δρόμο που όδήγησ'ε σ' αυτόν.

ΕΠΙΣΤ. ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ

29 'Ιουλίου.

'Εκείνη πρός 'Εκείνον

'Ενόμισα, κόμη, ότι άπέθανα! Παρ' όλίγο νά γνωρίζω που κατοικεί, όπως οι νεκροί γνωρίζουν τά πάντα, παρ' όλίγον νά δ'ης τό φάντασμα τής 'Ισαβέλλας σου νά μπαίν'η στό κελλί σου, τή νύχτα. Ναι ύπόφερα και λίγο έλειψε νά πεθάνω, νά χαθώ... Μ' όλα ταυτα δέν σ' έσημάθησα, αλλά σέ αγαπώ Σ' αγαπώ, αλλά παρ' όλίγον νά πεθάνω αύτή είνε ή αλήθεια

'Υστερα από πεζοπορία μεγάλη έφθάσα σέ μια κρηνή και ήπια νομίζοντας πως θ' αναλάβω δύναμεις.

Πρίγματι προχώρησα εκατό βήματα κι' έσταμάτησα έρπικιά. Με κατάλαβε ρίγος και έλιποθύμησα.

('Ακολουθεί)

